

El cartero de las noches blancas

Títol original: *Belye nochi pochtalona Aleksey Tryapitsyna* **Títol internacional:** *The Postman's White Nights* **Direcció:** Andrei Konchalovsky **Guió:** Elena Kiseleva, Andrei Konchalovsky **País:** Rússia **Durada:** 100 min **Any:** 2014 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Aleksey Tryapitsyn, Irina Ermolova, Valentina Ananina, Timur Bondarenko, Tatyana Silich, Lyubov Skorina **Música:** Eduard Artemyev **Fotografia:** Aleksandr Simonov **Distribuïdora:** Film Buró **Estrena a Espanya:** 14/08/2015
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol i versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

Els habitants del llac Kenozero viuen de la mateixa manera que, durant segles, van viure els seus avantpassats. En aquesta petita comunitat, on tothom es coneix, només es produeix el que és necessari per a la supervivència. Només es comuniquen amb l'exterior gràcies a la llanxa del carter, però quan algú roba el motor de l'embarcació i, a més, la dona que estima s'escapa a la ciutat, el carter emprendre un viatge d'autodescobriment que l'ajudarà a comprendre que no hi ha res millor que la llar. (FilmAffinity)

CRÍTICA

La Rússia suspesa en el temps

Al llac Kenozero, al nord de Sant Petersburg, amb prou feines queden ja uns pocs habitants que encara viuen com ho feien els seus avantpassats: en cabanes construïdes amb fusta, gairebé sense comunicació amb la resta de món. El seu únic contacte és el carter Liohka (Aleksei Triapitsin), que a més de les seves funcions com a repartidor de missives i enviaments governamentals, anima els veïns del llac, el borrarxo Bollo, el pescador Vitya o la petita Timur (gairebé tots actors no professionals). Els dies es dilaten, el tedi apareix i el protagonista, que fa anys va deixar el vodka després d'una sèrie d'accidents, comença a tenir lapsus al·lucinatoris. Amb aquests senzills vímets el rus Andrey Konchalovskiy construeix ***El cartero de las noches blancas***, la pel·lícula que li va valer la millor direcció a La Biennale de 2014, un docudrama de textura digital **que es pretén així mateix una oda a la contemplació**.

Konchalovskiy s'atura en el pas de les hores i dedica a la rutina bona part del metratge: llevar-se al matí, sortir a treballar, veure la televisió a la tarda. No hi ha a penes exabruptes a ***El cartero de las noches blancas***, sinó la recerca d'una poètica en la quotidianitat en un paisatge a estones salvatge, a estones abandonat i que aconsegueix les seves cotes de bellesa quan la càmera es fixa en el fluctuant pas de l'aigua quan la llanxa del carter travessa el llac. Hi ha certament un halo de nostàlgia en aquest retrat d'una comunitat suspesa en el temps, però abans d'evocar la grandiositat de l'extinta URSS Konchalovskiy **pretén reflexionar sobre els anys perduts i que mai no tornaran**. Sigui com sigui, la pel·lícula guanya punts quan queda puntuada per aquests lapses al·lucinatius que pateix Liohka -un estrany gat de color perla, un coet que creua el cel en el moment més inesperat-, com si el mateix film busqués agitar el caràcter resignat d'uns éssers marginats de tot esdevenir històric.

A favor: El carisma del seu protagonista, Aleksei Triapitsin.

En contra: Que aquesta recerca de certa bellesa en plans contemplatius de vegades no aconsegueixi la seva comesa.

Paula Arantzazu Ruiz – sensacine.com